

Констатује се да су из просторија Окружног затвора у Београду доведени оптужени Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Сениша и Драгићевић Драгутин, да је приступио заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, пуномоћник оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић, бранилац прво и шестооптуженог, адвокат Шалић Миломир, који се јавља за адвоката Мирослава Ђорђевића, уз сагласност оптуженог Славковић Драгана, адвокат Ђокић Драган за оптуженог Кораћ Ивана, адвокат Травица Бранислав, уместо адвоката Перковић Мирослава, који се јавља и за адвоката Илију Радуловића који заступа оптуженог Филиповић Сенишу, уз његову сагласност.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Само још једну ствар. Ја ћу због почетка претреса, у неком предмету другом, морати да изађем, па ће ме мењати Шалић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви ћете то да најавите, у реду.

На сагласан предлог странака,

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у доказном поступку саслуша сведок Николић Зоран.

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА НИКОЛИЋ ЗОРАНА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Николић Зоран?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Стеван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени, које године?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: 10.02.1951. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: У Лозници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Лозници?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где станујете?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Босанска 7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Лозници?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта сте по занимању?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Гинеколог, акушер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте запослени?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Здравствени центар Лозница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо Вас овде позвали као сведока и овде пред Окружним судом у Београду, Већем за ратне злочине у току је кривични поступак против шест оптужених, а то су Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Сениша и Драгићевић Драгутин, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. КЗ СФРЈ. Ви сте као сведок дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Предвиђена је казна затвора до пет година. Уколико сматрате да бисте се одговором на одређена питања изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или, евентуално, Вашем кривичном гоњењу, нисте дужни да одговарате и то само на поједина питања која би се, значи, односила на ово поменуто.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Слободно питајте све и све ћу да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ту испред Вас имате текст заклетве, па ћу Вас молити да то прочитате наглас.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок Николић Зоран, од оца Стевана, рођен 10.02.1961. године у Лозници, са пребивалиштем у Лозници, ул. Босанска бр.7., по занимању гинеколог, акушер, запослен у Здравственом центру Лозница.

Након што је дао своје личне податке, сведок Николић Зоран упозорен, опоменут на дужност казивања истине, те након полагања заклетве, наводи следеће:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас питам, да ли сте можда у сродству или у завади са неким од ових поменутих лица и да ли их уопште познајете?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја никога од њих, верујте, не знам, лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога не познајете?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Никога.

Сведок наводи да не познаје оптужене и самим тим да је несродан и да није у завади са оптуженима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предмет наше оптужнице су догађаји који су се одиграли на територији општине Зворник у периоду мај-јули 1992. године. Ту су, значи, под тачком 1. присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић у јуну месецу 1992. године, а затим злочини у Дому културе у Челопеку, на Пољопривредном добру Економија и месту званом Циглана, па да нам Ви сада кажете, прво да ли уопште знате нешто о догађајима за време овог ратног, значи конкретно овог периода – пролеће 1992. године на територији општине Зворник и да ли сте били уопште упознати са неким од евентуално ових догађаја. Изволите.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја онолико колико могу да Вам кажем, као лекар, који је живео у Лозници, раздваја нас само Дрина од поменутих места и тих немилих догађаја који су се дешавали, значи, знам само информативно, а више знам, пошто сам био председник Црвеног крста Лозница и ти људи који су прешли преко Дрине, прва инстанца им је био Црвени крст у Лозници и са тим људима сам ја причао, одређени људи, сада не могу Вам тачно рећи из ког дела, да ли је то био Козлук или су били у Спортском центру, ја сам са њима увек у контакту био и могу да Вам причам све шта су ми ти људи рекли. Значи, ја нисам био актер са оне стране, од мог посла са оне стране Дрине. Ја сам после тих несрећа које су се десиле, водио три године, бомбе су падале, зворничку гинекологију и све равноправно лечио, све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то удаљено од Лознице до оног моста тамо, Ви знате тај Каракај?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: То је можда једно пет, па можда једно петсто метара, можда километар, ја немам баш оријентацију овако, али Дрина нас само раздваја до шепачког моста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До Лознице?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: До шепачког моста, до шепачког моста. Козлук је мало лево према Зворнику, а Зворник је можда негде, опет немојте ме хватати за реч, око тридесет километара узводно од Лознице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Лознице?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Лозница практично је одмах ту прекопута?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тако је, Лозница је прво место, Мали Зворник и Лозница, што се пређе из Босне овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Значи, тамо сам три године водио болницу и опет ишао својим аутом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у то време сте исто били лекар у овом Медицинском центру?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тако је, био сам лекар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када сте били ангажовани у Црвеном крсту Лозница?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Па, ја сам био два мандата, у то време сам ја био председник Црвеног крста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш у то време?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Баш у то време, зато што све ово што, вероватно ћете ме овде питати, то је и господин Фадил Бањановић у Хагу са господином Слободаном Милошевићем причао о том чувеном доктору Зорану Николићу, наравно у суперлативу за тај народ који је прешао са ове стране и била му је успутна станица Лозница. Значи, то сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Имате те транскрипте, имате те снимке, вероватно тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми смо и њега овде саслушали.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Да, да, да, али ја Вам кажем, да сам то тај човек, то сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли та функција председника Црвеног крста, да ли је то нека волонтерска или?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Па, шта ће у Црвеном крсту да будете плаћена особа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам, добро. Колико је мандат био?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Четири године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, два пута по четири године?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Два пута по четири године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте контактирали са Црвеним крстом из Зворника, пре тога, да ли сте знали неке људе тамо?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја ћу Вам рећи, секретар Црвеног крста, госпођа Милица Владић је била та која је била оперативац. Знате како, председник Црвеног крста има једну декоративну улогу и улогу човека који може на један трезвенији начин да усмери неке ствари које су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је ту у Лозници, него мислила сам на Зворник?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја кажем да је она комуницирала са свима њима, а ја нешто па посебно не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви лично не?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја не, али рекао сам Вам ко да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви сећате, ког датума су дошли ти људи у Лозницу?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, не бих о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да је био јуни месец 1992. године?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја ћу Вам рећи само, сећам се једног детаља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По годишњем добу?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Стално ми је у глави да је Фадил, када је дошао, нису сви људи дошли ту, они су били поред када су прешли, али када су дошли у Црвени крст, он је био у мајици и знам да је дрхтао, да сам му ја скинуо мој дукс и да сам му дао. Значи, зима није била, али је било вероватно мало хладно. Значи, зима није била, то је сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте нам испричајте, шта Ви знате? Значи, од када почињу Ваша сазнања да ти људи долазе или да ће доћи? Када сте Ви сазнали, да ли сте Ви знали нешто о томе?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја сам сазнао, сазнао сам, па то је стално трештало, пуцало и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам мало ту атмосферу.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Па, атмосфера је била ратна атмосфера. Никада се није знало да ли ће да пређу преко Дрине, па да ми настрадамо или ће да буде, не знам ни ја, шта тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се преносила та атмосфера на Лозницу, обзиром да је то близу?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Па, Лозница је било транзитно место преко које је ишло све, све је то ишло преко Лознице, преко Малог Зворника, знате како, увек сте били у гарду, да ли ће да дође код вас та ратна дејства, да ли ће тамо, тако да, али ја кажем, онолико колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега се Ви сећате од тих људи како долазе?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Од тих људи, ја се само сећам када сам ишао, значи, колима у зворничку болницу тамо да радим, јер нису имали гинеколога и сећам се људи који су прешли преко Дрине, значи, Фадил, на пример и та његова, ти људи из Козлука и не знам одакле су још били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана када су прешли?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Јесте, али то је била делегација, Фадил је био у Црвеном крсту и ту смо причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошао је у Црвени крст?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тако је, тражио је помоћ да су они у окружењу били, да су разговарали, када сам ја и чуо да је председник општине Брана Грујић. Њега знам само са слике, бркове је човек имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога то сазнајете да је он председник?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: То је Фадил Бањановић, ја не могу сада да Вам кажем, још је било ту људи, али он ми је мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тог дана када долазите?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Јесте, јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је рекао, добро?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Да су они молили да поразговарају, да не треба да иду у Тузлу, него да је боље да иду овамо и да је, када је дошло то време, када су ови сви пребачени овамо преко Дрине, значи овамо у Лозницу и он је дошао да замоли да људи што пре иду даље. Ништа ружно ја нисам чуо за тог Брану од, питао сам, ко је, шта је, помињали су неке паравојне јединице, овако, онако, али за, конкретно за Брану Грујића, апсолутно ништа, увек ако је и рекао нешто, увек је рекао да је то био човек са којим се могло договорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Фадил Бањановић са својом екипом. Било је ту можда шет људи, шест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута сте Ви у животу тог Фадила видели?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја сам га видео само тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тог дана и онда смо завршили, пошто су ту, кажем, ту трешти, ја сам уложио свој ауторитет да они врло брзо крену из Лознице, да не би, људи су прешли ту, нико их није малтретирао на мосту, нико ништа није радио да се, не дај Боже, нешто не деси. Рањеници су били у лозничкој болници, рањеници тамо, може неко да, помути му се свест, па да узме да окрене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам је тај први контакт, да ли је то преподне, поподне, ноћ, како они то долазе?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Сада ћу Вам ја рећи. Ја не знам како долазе, не знам како су дошли код мене. Ја сам позван од куће да дођем у Црвени крст.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви ту затичете?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: И ја ту затичем Фадила, ја бих га познао, јер има страбизам, слагаћу Вас, једно или друго око мало, е тако, иначе човек који је, како ће бити, дошао је са, али ништа ми није рекао ни да су тучени, ни да су малтретирани, само је тражио да што пре оду даље из Лознице, што мислим да је и паметно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је деловао узнемирено?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Како ће бити када напусти своју кућу, рекао је, докторе, молим Вас, ја сам за Вас чуо све најбоље, то је и у Хагу рекао, молим Вас, докторе, само да идемо даље, и у камионима смо, не знам, и у аутобусима и у тракторима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели те људе?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, ја нисам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они стајали, док је он ту са Вама?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Они су били на том обилазном путу, а обилазни пут, можете, отприлике да схватите да иде паралелно са Дрином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту су, значи, они чекали?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тако је, ту су они чекали, јер су морали са полицијом лозничком да се договоре да, јер ја сам инсистирао на томе, немојте, улази се у мрак, немојте да им се нешто деси успут. Значи, морало је да буде обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Куда да прођу?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тако је, ето то, али ја нисам био на лицу места, али он је био на лицу места, у Црвеном крсту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви када долазите, ту је он у просторијама и још неки?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: И још можда четири, пет, шест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто из?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су тражили неку помоћ, неку храну?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ми смо им дали све то, јер они су рекли, ми смо изашли са најлон кесама и немамо ништа. Значи, добили су од Црвеног крста све оно што смо ми у том тренутку могли да имамо и завршено је да они крену даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су они ту боравили код Вас у просторијама, Фадил и та четворица, тих четворо, петоро?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Можда су они боравили пар сати, зато што сам ја отишао горе у полицију да кажем, људи, немојте да пролонгирате ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се то обезбеди?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Него што пре да се обезбеде људи и да иду, значи то сам ја, онолико колико сам могао као човек и грађанин тог града и што сам могао као председник Црвеног крста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада то да нам мало кажете, где они иду?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја не знам где они иду, али су они према Шапцу, према Шапцу је речено и вероватно су онда добијали директиве где ће даље да иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ту је полиција радила посао лозничка, они то знају. Значи, ја нисам био тај који је могао да каже, пређите овде или онда. Ја сам само инсистирао да што пре реше тај део посла, да се људи, не улазе у ноћ и да се људи случајно да се неком, јер то кажем, то пуца, то трешти све, а то је поред Дрине, то је пут паралелно са Дрином, значи на том обилазном путу су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви сазнали, где њих шаљу и ко њих уопште шаље и где они крећу?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, то, пазите, ја сам професионалац у свом послу и имао сам обавезе у Здравственом центру у Лозници и имао сам обавеза у Здравственом центру у Зворнику, тако да ја, то је за мене било нешто што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви тај део нисте?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, ја тај део, ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто разговарали још са тим Фадилом кога тог тренутка упознајете, кажете, човек, тако у мајици, узнемирен? Шта он каже Вама? Да ли се сећате тих детаља, разговора?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Каже ово, ја ћу Вам рећи, каже, то је ужас, то је, добро је што смо прешли овде, докторе, молим Вас и само молим Вас да што пре идемо одавде и да идемо даље. Негде су, ја претпостављам да је то било горе према, према, сви су ишли, али ја тај део посла не знам. Моје је било да што пре оду до Шапца. Из Шапца, мислим да су, мислим да је Суботица, немојте ме ту хватати за реч. Мислим да су одатле тамо, јер ипак је Шабац даље од Дрине и ту су били ипак. Ја сам се плашио да се тим људима нешто не деси тамо, јер ја сам са тим људима разговарао, а после када су нека друга били у том Спортском центру, ја сам ишао код њих и сваког ко је желео, чак сам и новац посудуио, ја имам ту адресу, ако хоћете, оперисао сам ту једну жену, Златић Илхану и имам тог Изудина, имам и телефоне, жена је у Немачкој, имам ту адресу и Изудин је дошао из, чак сам му и новац позајмио, значи то можете да проверите. Ја ћу Вам то дати, наравно, он је у Берлину, дошао је, то су честити људи, дошао је да ми врати, тада су биле марке, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било баш тог дана, значи?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Јесте, јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било још потребе за неку лекарску помоћ, да ли је ту било неких трудница, нечега тако?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, не, људи су били у паници и што пре су желели само да, јер, знате како, Ви сте овде а тамо трешти. Значи, када су већ отишли са свог огњишта, онда вероватно да је то, и мене је страх било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам сада показати овде неке писмене доказе у нашем предмету, па прво да Вас питам, да ли сте Ви уопште имали контакт са неким папирима, са неким документима које они носе, на основу којих они иду даље?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ништа?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо неку молбу овде од, овде пише од команде тамо из Зворника, да се моле органи СР Југославије да се омогући безбедан пролазак ових лица до границе према Мађарској?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, не, не, мени је то Фадил што је рекао, ја сам отишао одмах без тих папира у полицију да кажем, ало, људи, пожурите то, ажурирајте, у полицији је то мало, знате, држи се у фиоци, овако и онако, чекају наредбу, ово, оно. Ја не знам како то иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли бисте хтели да дођете овде да погледате ово?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ипак, можда Вам нешто то значи. Ево овде Фадил каже да је он уписао Ваш телефон и тако. Да ли Вам је ово нешто познато?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: То мој телефон није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ово је од Црвеног крста телефон, не, не, значи мој кућни телефон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не кућни, него од Црвеног крста?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Да, да, то је то и овај други, јесте. То је од, али сада је још једна осмица, тада су били са пет бројева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам нешто ова молба говори?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Да ли знате да је било оволико аутобуса, камиона?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, он је рекао, докторе, ужас је, људи су у камионима, у аутобусима, у мајицама и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се чује ово? Само поновите, шта је рекао Фадил?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Фадил је рекао, докторе, то је ужас један, људи су у камионима, у аутобусима, да ли су трактори били, не знам, само треба што пре да идемо. Наравно, ја тај број нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, овакав неки папир нисте?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не.

Констатује се да је сведоку показан допис на коме стоји печат «командант штаба ВТК, за – мајор Марко Павловић, са дописаним бројем аутобуса, камиона, телефонима, па сведок изјављује да такав допис није видео.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Могу судија само нешто да Вам кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја за секретара, који је фактички главни човек у Црвеном крсту, вероватно, вероватно, али опет кажем, знак питања, да је Фадил вероватно секретару то дао. Ја сам, каже, дошао да саслушам људе и да гледам како да се што пре заврши тај део посла, да они иду даље.

Констатује се да сведок изјављује да је уписан телефон Црвеног крста у Лозници, а не његов кућни телефон.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не кућни телефон, то су два телефона била Црвеног крста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да видим да ли има још нешто. Да ли знате, даље да ли је била сада нека преписка, како сада ипак ти људи долазе из Босне, иду у Србију, не знамо где иду даље?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Знате како, ја Вам то опет кажем, ја сам председник и ја имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи са тим не?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, секретар Црвеног крста је био тај који је професионално радио свој посао, који је одговарао за све то. Ја сам Вам рекао, ја сам само био као једна декорација и ауторитет.

Констатује се да је сведоку показан и допис Комесаријата за избеглице Републике Србије од 26.06.1992. године.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, не, не, то не, ја са тим папирима, то.

Па изјављује да му ни тај папир није познат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете тамо да станете. Значи, Ви ништа о тој преписци не знате?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ко је онда то радио?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: То је секретар Црвеног крста.

Констатује се да је адвокат Ђокић Драган, уз одобрење председника већа, напустио судницу и да ће га у даљем току поступка замењивати адвокат Шалић Миломир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Поставите питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, почели сте да причате везано за ову папирологију коју сам Вам показала.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: За ту папирологу сам Вам рекао да је професионално ко је радио у Црвеном крсту, то је секретар Црвеног крста, то је госпођа Милица Владић која је то са папирима. Ја сам Вам рекао, ја сам био декорација, човек у граду који је био ауторитет да помогне оно што се у том лудом времену могло помоћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За то време, кажете, пар сати док су били ту, да ли је Фадил помињао неко иностранство, неку Мађарску, неку Аустрију, или Србију или шта?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Сви су они желели да што пре оду из Лознице, а из разговора њиховог, из разговора њиховог, овај каже, ја имам родбину у Аустрији, овај каже имам родбину у Немачкој и тако даље. Чим су они прешли са ове стране, нису желели сигурно да буду, јер није им било угодно. И ја на њиховом месту, и ја бих вероватно желео да одем са места где је врућ терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви тог председника општине нисте ни познавали, да ли је тако?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Брану Грујића, мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Никада га у животу видео нисам, а све сам најлепше о њему чуо и сада он да се не наљути, али ја морам истину да кажем, рекли су да је то један глуп човек, где сви други све раде, а он је само, као што сам ја био, на пример председник Црвеног крста, да узмемо овако, онако, све су други радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули за неког мајора Марка Павловића?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Верујте ми, ту је било, кроз болницу је пролазило свашта и свашта је пролазило и сви су били неки функционери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Некога из Зворника, војника или?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Имам ја одбојност према тим униформама и тако даље, тако да ме то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од њих ту док су били у Црвеном крсту, звао некога у Београд или је имао неки контакт са Београдом?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, они су само гледали, гледали су, Фадил и ти људи су у мене гледали и ја сам им рекао да им се ништа не сме ружно десити, с тим што сам у СУП-у рекао, молим вас, људи, ја сам рекао то, немојте поред Дрине да буду, неко ће се окренути можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да им се нешто не догоди?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вас, кажете, Ви сте били код куће када су Вас звали да дођете?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тако је, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви претходно знали да ће неки људи да дођу?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, не, зато што ја радим, знате како, лозничка болница је била место где су сви рањеници долазили, пролазили. Ја опет, када имам слободно време, палим ауто и идем под пуцњавом идем у Зворник, радим и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали, колико људи је ту прешло тог дана?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мост?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни приближно?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још овако неки?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Али су ми рекли да су то колоне огромне биле, аутобуса и тако даље, али ја нисам био тамо, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали још овакав неки случај, таквог неког масовнијег иселјавања, пре тога или после?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Сада опет, немојте ме хватати за реч, пре или после, било је доста људи из Босне у Спортском центру у Лозници и они су ту били дуже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови су тако кратко?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: А ови су одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отишли?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Јер и ја сам био тог мишљења и Фадил је био тог мишљења, да што пре оду, јер је то поред Дрине. Овим људима сам рекао, да ли имате шта. Е, један од тих је Изудин, веровао је мени и рекао је, докторе, треба ми, да ли педесет марака, сто марака, не знам ни ја, да идем и ником од њих се није, ја ћу Вам дати то и молим Вас, слободно узмите, Ви сте паметна жена, елоквиентна и интелигентна, па окрените па питајте. Видећете шта ће Вам рећи ти људи. Наравно, ја причам о мени и причам о Лозници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било помена о неким пасошима, да им требају пасоши, да је нешто, ако треба да иду у иностранство, да ли имају, да ли немају?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Можда ми се то ту, али немојте то схватати за, да ли је можда у полицији неко рекао, немају пасоше, па морају пасоше. Нешто ми је ту, али опет знак питања, опет знак питања, јер су вероватно људи, онолико колико сам ја по Фадилу видео, он је у мајици дошао, није имао ни ово горе, каже, имали су оне кесе и само су тако изашли. Вероватно да нису имали ни ту папирологију, опет знак питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, он у мајици, кесе, да ли Вам је то деловало некако чудно или је то уобичајено Вама?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, не, не, то је било јако тужно, јако жалосно, али сам схватио да људи попут Бране Грујића, попут Срба који су били тамо, нису желели да се тим људима ништа ружно деси, иначе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваш закључак?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: То је мој закључак и оно што сам ја видео, јер је Фадил рекао да су хиљаду пута звали тог истог Брану да моле, нису хтели за Тузлу, хтели су да иду овамо преко Лознице и тако даље, јер то је окружење било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам испричајте, ако можете да се сетите неких детаља, односно разговора са Фадилом за то време њиховог боравка у Црвеном крсту. Шта је он Вама причао?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Он је причао да је то један ужас, да никоме ништа није фалило, да су сви морали, немојте ми сада, опет да ме хватате за реч, за одређено време морали су сви да изађу, вероватно је било стање такво, ја то не знам и да су, кажем, само оно што су у руку ухватили те кесе и тако даље, могли да пређу тамо. Ја сам то схватио и радећи тамо, да једноставно ти људи који су живели са њима, који су се дружили, нису желели да се тим људима ништа ружно деси, а у рату је свашта могуће. Ја сам кроз болницу свакаких глупости видео, знате, када му се побије све он има само црвено пред очима, он не може да има ништа нормално и реално, то могу да Вам кажем као лекар и наравно као човек. На пример, ту Златић Илхану, то су Срби су је довели из зворничке болнице, нису имали анестетичких средстава, отворили су жену, царски рез, да се уради, пукла јој материца, они су је довели у болницу. Ја сам пет сати радио операцију и ја сам ту жену у Зворник одвео, она је била једина Муслиманка у Зворнику која је, ја сам отишао и у полицију. Мислим да је био, да ли је начелник био Васке, питао сам ко је начелник, замолио сам да сам ја урадио операцију, да је жена жива, да је у том ратном вихору, мужа

нема, да четворо деце има, да је ово дете у стомаку мртво било, она је жива, да јој се помогне колико може и тој жени ништа није фалило. Ја ћу Вам дати, кажем, адресу, ја Вас молим, па то узмите све, значи оно што знам, ја Вам то причам, а оно што не знам, наравно ја, нити могу да Вам причам, нити Вас интересује моје мишљење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу Вам сада предочити овде исказ у неким деловима који би се тицали и Вас, Фадила Бањановића. Он прво каже да су они у Лозници, у том Црвеном крсту чекали то писмо из Београда да могу да иду даље, али, каже, значи док су ту седели, да ли се Ви сећате да су они чекали нешто, да им неко обезбеди даље?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Пазите, ја Вам опет кажем, да је оперативац секретар Црвеног крста, то је плаћена особа, која је то радила. Ја сам Вам рекао шта је мој део посла био, да људима својим ауторитетом кажем да не сме ништа ружно да вам се деси, да одем до полиције, да кажем, ало, људи, да се ажурирате и тако даље. Значи, рекао сам име и презиме особе која је имала сигурно те папире. Ја нисам желео да улазим у оно што није моја проблематика. Ја сам, значи био лекар и човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви лично са Фадилом разговарали о карактеру тог њиховог изласка? Да ли је то принудно или је то добровољно? Да ли сте уопште о томе причали?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја сам Вам рекао само шта је Фадил мени рекао у том јаду. Знате, Ви не можете на један цивилизовани начин да причате са човеком који је у мајици и који дрхти и који се окреће и тако даље. Значи, ја сам видео, јер ја сам нешто, опет Вам подвлачим, лекар који психологију личности јако добро зна и схватио сам да су људи у стравичном страху и у стравичној паници. Ја сам тим људима којима сам и новац позајмио, рекао сам, не дај Боже да мени затреба. Значи, то је у тој паници, знате како, у страху су увек велике очи, а они су ипак отишли са својих огњишта, без обзира, да је то, замислите да неко дође код Вас, па да Вам каже, морате за пет минута, пола сата да напустите то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате да је то њима речено, на тај начин?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја то не знам, али је речено да смо морали врло брзо сви да изађемо. То ми је Фадил рекао, врло брзо, без да се организују, да могу да спакују ово или оно. Вероватно да су, то је моја претпоставка, али то, опет кажем Вас не интересује, вероватно да је можда могло да буде неких проблема па су људе склонили, што је био један људски гест тих људи да их пребаце овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, мало другачије ти људи кажу, да баш није било тако, него да су ови желели добровољно, да уопште они нису ту, него да су они хтели да изађу.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Да су ти људи оданде, можда је и то истина, али ја Вама кажем, да су желели на ову страну, што значи да су имали поверења да иду преко Лознице, а нису имали поверења да иду преко Тузле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких медија ту тог дана у Лозници, да су их нешто интервјуисали, неких представника медија или неких европских посматрача или неко тако, да су им нешто прилазили, разговарали са њима?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја, то је била, кажем, када сам дошао, дан је био, а после сам видео да је ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је ипак дешавало дуже?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Јесте, ја сам желео само да они, да послушам Фадила а и свој нос, да што пре оду из Лознице, сматрао сам да то није добро, да то може, не дај Боже, да буде проблема, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су после ишли у Руму, па да су прелазили у воз, па да је то било организовано за Суботицу?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, зато што је ту било, све је ишло преко Лознице, све је ишло преко Лознице и ту су стално те, иди на шепачки прелаз, те имамо проблеме овде. Оно што завршимо, то је, кажем, секретар Црвеног крста пропратио, докле је ишло, како је ишло, где су били и то, али ја знам за тај део док сам ја ту, значи, остало је радио секретар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви тог дана имали неки контакт са начелником полиције, нешто кажете да су они?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја сам био у полицији, тачно знам, сада је он председник Скупштине општине Лозница, председник Лознице Видоје Петровић, он је тада био задужен за те ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У полицији?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Да, да, он је полицајац. Са њим сам разговарао, значи по имену и презимену са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он дошао ту код Вас у Црвени крст?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, не, не, ја сам отишао горе да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код њега?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ало, ало, е сада шта је било у Црвеном крсту, а секретаром, то све, то не, молим те лепо да што пре, да се то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да оду?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Јесте, е онда сам ја ту, али кажем, то ми је опет, не могу ја да, мислим да ми је речено да немају папире, да немају ово, да треба ово, да треба оно. Ја сам рекао, немој да се, напиши то лепо, потпиши, нека људи иду даље, па наћи ће те папире ако су код нас, добиће друге папире, ко да је то па битно. Битно је да се сачува глава, да их нико не малтретира и тако даље, ако је то уопште било нешто, али ја мислим да је то велика ствар. Ти су људи живи, значи могу исто пред сваког од њих да станем и да исто причам као што причам са Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова организација «Лекари без границе», да ли су долазили у Лозницу или можда касније?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Кроз Лозницу је све прошло. Ја више не знам ни ко је долазио, из ове организације, из оне. Упечатљиво ми је да је из организације «КЕР» и да сам врло непријатан разговор имао са тим, не, како се зове, из Аустралије, долазио је тај и онда сам ја врло, кажем, непријатно, наравно на енглеском са њим разговарао, да то тако не иде. Онда је он обилазио Бању Ковиљачу, Гучево са опет другим људима, тамо и где год је он био, ту је после бомба бачена, то знам, на пример, тако да, када ти каже новинар, када ти каже хуманиста, то знајте да је то дебело под знаком питања, то више се не зна ко је шта тамо, тако да мени овако као професионално деформисаном човеку који зна психологију личности, он ми је деловао као врло ненамерам човек. После су ухапсили њега, не могу сада, мислим да је из организације «КЕР» аустралијске или тако нешто, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте касније са том госпођом Милицом Владић разговарали о томе, да ли је она претходно контактирала? Да ли је и за њу као и за Вас било изненађење тог дана појављивање толиког броја људи и тих камиона?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Имали смо ми, то је хаос био, то је хаос био. Као Црвени крст, тај лознички Црвени крст ишао је, наравно, Милица Владић је ишла, то би можда најбоље било са њом, нема где није била она у Босни, где су Муслимани били, где су били Срби и тако даље. Нема где није била и нема где није шта видела и нема где се коме није помогло, значи свим тим људима који су прешли код нас, свако је добио оно што смо у том тренутку имали, али с љубављу, никоме није бачено, нико није понижен и тако даље, али сам акт тај је понижавајући, да се људи иселе и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је тамо било и тенкова и пуцања и рањавања?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: То је трештало, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, тог дана приликом њиховог одласка, конкретно?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: То је стлано трештало, ја не знам одакле је то трештало, не знам, то је стално трештало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај сведок Бањановић да су, каже, људи из Црвеног крста Лознице писали писмо Комесаријату за избеглице у Београду, каже?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Врло вероватно да је, ако је неко писао, одговорно то могу да тврдим, то је секретар Црвеног крста Милица Владић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не полиција Лозница, него секретар?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја кажем, ако је неко из Црвеног крста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја не знам за полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви са том госпођом нисте ништа, бар ових дана пред суђење, причали, да ли се она сећа нечега?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Сигурно, она све то има у малом прсту, али има писано, сигурно је то код ње, то Вам је енциклопедија, она је била свугде. Знате, каже, да ли си читао на «Дрини ћуприја», нисам читао, шетао сам, значи, она је била свугде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она нам баш каже да нема никаквих писмених трагова о томе?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ако каже тако, онда је то тако. Ја то не знам, ја сам Вам рекао да је она била та која је била задужена за те ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви нисте са њом ништа причали да ли је она раније била у контакту?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Немамо времена ми ту, јер ја сам, кажем, имао своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни касније, не, када се то све издешавало, тог дана, кажете за Вас је изненађење, да ли сте је касније питали, шта би, да ли је знала она да ће доћи толики број људи тог дана?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја то нисам са њом разговарао, јер је било хиљаду проблема, долазе шлепери, одеће, обуће, хране, овај магацин, онај магацин, знате, то Вам је била глава као у вола, верујте, значи, то нисам причао, него то када је завршено, ми идемо даље, јер стално се нешто догађало, стално, то је био ужас. Та Лозница је, и дан-данас имате последице тог стампеда који је прошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неке полицајце из Лознице који су деловали на подручју општине Зворник можда у то време?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Полицајце?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неке Гогићеви и тако нешто, да ли сте чули?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: За тог Гогића сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време или?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Сада ја, али опет кажем, али овде ставите мали знак питања, не велики, мали, да је док је био Гогић и док је он разговарао и договарао и био на услузи Фадилу, јер је Фадил био «фронтмен» Козлука. Док је био он ту, онда је то било ОК, међутим, он је био рањен и дошла је друга постава. Та друга постава је била јако неугодна за све то и у тој другој постави су се издешавале те ствари. Ви сада знате како ћете то наћи, ко је то био. Тај Гогић је, значи, био рањен и од тада почиње проблем, грдан, ко је ту био, шта је ту био, ја то не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пратили касније, обзиром да сте, ето, на неки начин били ту учесник тих догађаја, сутрадан, прекосутра да се нешто пропратило, медијски то њихово иселјавање преко Србије, да је било на телевизији или нешто, да ли се тога сећате?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Кажем, толико је то било догађаја, толико је то било тих ужаса, да, да, да, то је за мене страشان ужас, знате, страشان ужас, јер ту су биле, помути ми се то и борбе у Зворнику, па рањеник овај, па прва инстанца је Лозница, па ми као гинеколози силазимо доле да радимо, знате, да сада Ви гледате да ли је ово. За мене, и дан-данас Вам кажем, и онда и сви ти људи могу то да кажу, за мене није битно у шта верујеш, за мене је битно да ли је човек или није човек, чим иде на две ноге и то, ја сам увек се трудио да будем као човек и као лекар. Значи, нисам улазио у нешто што, моја породица није била повређена, не знам шта бих ја радио да сам је изгубио, породицу, то не, али Вам кажем да је мој део посла био професионално да одрадим и свим тим људима. Зато Вам и кажем, за ту Златић Илхану, ја сам је ставио у кола, одвезао, она је имала неку кућицу доле, била земља и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви као председник Црвеног крста нисте имали никакву, кажете, ипак сте Ви, што се каже, на вишем положају?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, не, не, то је, ја сам Вам рекао декоративна функција, то не. Секретар је тај који је професионалац, који потписује, који ради, који има депоновани потпис и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли секретар Вас ништа не консултује?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Госпођа Милица Владић је мој професор из гимназије. Ја сам фактички због ње, тако да, она је то водила, ја сам, кажем, само тамо где је требало да одрадим део посла, људски део посла, професионални.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, колико дуго се чува документација у Црвеном крсту?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само два питања.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Какав је био Ваш утисак, с обзиром на тај контакт са Фадилом Бањановићем, да ли ти људи се, неко их

присиљава да се исељавају или су они добровољно исељавају због неког ратног окружења?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Па, искрено, мој, мој лични утисак је био, да је то нешто што је јако тешко и ружно било за њих, али да су хтели што пре да нису ту, јако ружно, кажем, човек је у паници, плаши се, ипак, ја сам неко ко је Србин, а он је, на пример, Муслиман. За мене то апсолутно ништа није значило, али је схватио да смо ми неко ко неће то да и њихов одабир је то био, значи ја стојим иза тога, да иду преко Лознице. Значи, били су сигурни у те људе, ми се дружимо, то је и сада граница која нас дели, то је вештачка граница, то су људи исти, то је комуникација била.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Рекли сте у свом исказу једног момента да је Фадил Бањановић рекао да су врло брзо морали да изађу?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тачно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је објаснио он, одакле та журба толика да брзо, мајице, кесе и тако, ко их је то пожуривао?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Онолико колико сам ја схватио, пошто су они стално били у договорима са Србима, пошто су стално били, речено им је било да, ја претпостављам, то је претпоставка моја, значи, немојте то, то је огроман знак питања, можда је моја претпоставка глупа, да су морали што пре да оду да се нешто ружно не би десило.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А да ли је Фадил било ког момента помињао зашто то што пре да оду, шта се то дешава, да ли је око Козлука нека борба да морају брзо да излазе?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Да Вам кажем ја, обзиром да се ми не познајемо, као што ја Вас данас видим први пут, тако сам исто ја човека видео први пут. Не може у таквим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Контактима?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тако је, да он у мене има неко огромно поверење, он фактички је гледао у мене да му ја помогнем да би он ишао даље и када оде тамо где треба да оде, да онда може нормално да се ослободи свега и нормално да размишља. Значи, и то морате да имате у виду, али је он био «фронтмен» својих људи и све своје људе је он водио. Заслужује сваку похвалу тај човек на комуникацији са људима у Лозници. Ја не знам да ли је он ишао у полицију, у Шапцу и тако даље, где су они ишли и тако даље. Он се грчевито борио и кажем, све похвале од мене, заслужује.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још мало да се вратимо нешто. Кажете, они су били у сталним договорима. То нисам схватила, да ли је то Вама познато или Ви претпостављате да се он са неким договарао?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, не, не, Фадил ми је то причао, Фадил ми је причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Да када год је било проблема, ту су пролазили, не знам војска, не војска, паравојска, не знам, ови, они, не знам ни ја више колико је њих било, да су они, ало, можете ли то овако, може онако и вероватно да људи када су, каже ајде сада и готово. Нису, опет Вам ја кажем, сигурно је, значи, нису хтели да иду преко Тузле, него су ишли овамо. Вероватно да је, кажем, то, има разлог зашто, али то морате Фадила питати, то морате питати Грујића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања, хвала.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја бих можда само једно питање. Да ли можда у том, ето кратком сусрету са тим Фадилом, пар сати сте ту били?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тако је.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Повремено, да ли сте можда са њим причали, да ли Вам је рекао да је још који пут пре тога било покушаја да они изађу из тог Козлука?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Да Вам кажем ја, не могу баш тачно да се сетим, али у сваком случају, то су били људи који су имали поверење, ајде тако да кажем, Срба или тих људи из Зворника и тих људи који су друге вероисповести били и вероватно да је можда он и тако нешто мени рекао, јер они су вагали, знате како, то је опасно, не дај Боже никоме, то трешти, то човек је у паници, у страху. Врло вероватно да ово што сте ме питали, да је он то мени рекао, али један врло мали знак питања.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви сте рекли да је у том Спортском центру у Лозници било и других Муслимана који су прихваћени од стране Вашег Црвеног крста као испомоћ, помоћ?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Јесте.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Са ког подручја су они?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Е то не бих могао да Вам кажем, али сигурно преко Дрине, јер ти људи знају мене. Ја сам лекар и знају ме и од Бијељине и од Јање и од Зворника.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је било из зворничке општине?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја нисам сигуран, али ја сам Вам рекао ове, ово двоје људи, па можете њих, ово је тачно био овамо у Спортском центру, а ова жена је била у болници. Ова је сигурно из Зворника, она је сигурно из Зворника, јер знам да сам је ја одвезао са својим «Југом» у Зворник, не желећи да јој се било шта деси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када смо рекли да је то било, то је раније, колико сам ја схватила, пре овог догађаја?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Опет знак питања, не могу да се, не могу да Вам кажем, а да није тако.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви сте са малом резервом рекли да је постојала могућност да су можда чак и биле приче неке о тим путним исправама и да се можда СУП са тим бавио. Да ли су неки од ових имали те путне исправе или само неки нису имали?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Нисам ја човек који се бави тим послом, ја то не знам, али људи су, кажем, били у паници и у страху, нормално. Ни мени није било лепо, искрено да Вам кажем, није, да видим такве људе унезверене, уплашене, траже спас у Вама, а овамо знају да можда може да им се нешто ружно деси. Значи, њима се ништа ружно на мосту, ништа ружно у Лозници није десило. Да ли су имали, ја сам им рекао, људи, имајте мало, мало толеранције ако вам неко и каже, ко вас прати, битно је да вас нико не повреди, да ако вам нешто и каже, ћутите па идите даље и тако даље. Мислим да је то Фадил врло интелигентно маестрално одрадио и да вероватно је било, али мислим да је то било нешто што је минорно за све то.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Хвала Вам.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Хвала Вама.

АДВ. БРАНИСЛАВ ТРАВИЦА: Немам питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Николићу, сада ми се нешто наметнуло, мало се присетих, па да проверимо неке ствари. Од када Ви радите и у Зворнику у болници у то време, од када?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја сам три године радио тамо, трештало је то, пуцало је. Мислим када је, а Ви ћете знати када је то, када је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ми знамо када је почело у Зворнику да трешти.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Е када се завршило то, када је Зворник припао Србима, да тако кажем, од тада сам, јер они нису имали гинеколога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У односу на овај дан када Козлучани излазе, када су ту у Лозници, када разговарате са Бањановићем, дакле, у односу на тај дан, нека он буде репер, колико пре тога, ако радите уопште пре тога у Зворнику у болници?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не знам, не могу сада да ту временску, ја значи, када је Зворник, под знаком навода.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте тада радили?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја сам Вам рекао, значи после, када су завршили, Зворник је за један дан, за једно преподне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте од тог дана кренули?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не знам да ли је, али је одмах после тога, јер они нису имали гинеколога и Милица Владић је, разговарајући са људима из Црвеног крста из Зворника рекла да немају и каже, како ћемо да решимо. Каже, кога да питам, па ја сам гинеколог, ја сам кренуо. Када, има тамо датум, то могу да ме задужите, да Вам ја то, колико сутра, окренем телефон и кажем од када сам ја тамо. Уосталом, окрените болницу, од када је доктор Зоран Николић радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико често долазите да радите тамо онда?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тамо сам ја ишао сваки дан, завршим посао и враћам се овамо, ето тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате евентуално да је у болници било неких упада од стране неких паравојски и Ви их поменуште?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: У болници да ли је било упада?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја сам толико тог посла имао, ја сам морао да будем и у операционој сали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте, евентуално, чули, јер ми смо овде чули у овој судници неку причу, сада да не бих Вам ја превише сугерисао, али ако се не сећате, чули смо овде причу?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, не, не, пазите, ја завршим посао и идем на други посао, идем у Лозницу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Чули смо овде причу да су упали неки паравојници у болницу и окупили пацијенте и пуштали им порно филмове? Претпостављам да ако је тако, ако сте тако нешто чули, да бисте се сетили?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Сигурно бих ја Вама то рекао и сигурно би мени рекли да је ту било малтретирања, да је било таквих малтретирања. Верујте ми, без обзира на све, ја не бих био тамо лекар, ја бих се вратио овамо, јер то је већ нешто што се коси са здравственом струком и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте имали пре ове приче са Бањановићем, тамо у зворничкој болници, да ли сте имали пацијената из Козлука, пацијенткиње из Козлука, да ли се сећате?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја сам поменуо ту жену коју су они послали код мене. Искрено да Вам кажем, у свим тим стварима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, него у зворничкој болници, у зворничкој болници?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Слушајте ме добро, ја никада нисам желео, рекао сам, нисам ни полицајац, ни човек који контролише, реците ми шта треба, а сестра је узимала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, у том смислу?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тако је, као што Ваша сарадница узме податке, али Ви сте то тако кажете, име, презиме да сви чују, сестра то, ја кажем, госпођо, молим Вас шта Вама треба, како треба, ја одрадим свој део посла, напишем, сестра попуњава име, презиме и тако даље и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени? Нема нико питања? Добро. Имате ли Ви још нешто да нам кажете, евентуално што смо пропустили?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја могу само да Вам кажем да као човек, да као лекар сам срећан што су ти људи поново у том Козлуку, да сигурно они имају траума, као што сам и ја исто имао траума. Замислите, ја сам Фадила једанпут видео, одмах сам схватио да он има страбизам мало и тако даље и унезверене те погледе и тако даље, али мислим да ће то да легне, да су то људи који су добри људи са правим људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када сте то Ви прелазили свакодневно после Вашег радног времена?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Стално, то је трештало, ја сам то стално ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три године сте ишли?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Три године сам ја ишао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било у тој болници рањеника неких? Добро, Ви сте гинеколог, акушер, али да ли сте имали контакт?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Пазите, ја сам увек видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И са тим одељењима?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Неке униформе су ту, јер, пазите, болница је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било униформисаних да долазе у болницу?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: То је, сретнем ја да у униформи, доведу овог, одведу оног, а гинекологија је на спрату горе. Значи, ја прођем, могу да видим ту испред и горе је само гинекологија, значи, није било мешано одељење да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да има и ортопедија или нешто тако?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тако је, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мене интересује, да ли сте упознали неког колегу, колегиницу из болнице у Зворнику, пре рата?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не разумем питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте упознали, да ли познајете Ви као лекар, да ли познајете неког гинеколога лекара који је радио?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Па, ми смо сарађивали, ми смо сарађивали, знао сам тог Муриза који је био, али ниједан Муслиман није био на гинекологији, био је Ибришимовић Муриз, мислим да је био начелник, па је био, ја сам њих све знао, јер смо сарађивали. Значи, они пошаљу код нас, пошто смо ми имали оперативу бољу но они, био им је генерални директор један диван човек који је интерниста и договор између зворничке болнице и лозничке болнице био је доктор Бојић, директор код нас. Увек су једно за друго су радили, значи те људе, са гинекологије сам ја знао, али када сам долазио, ниједан од Муслимана није био ту у зворничкој болници, ниједан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био доктор Јелкић Мухамед, можда?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тако је, он је био директор, браво, ето тај човек интерниста је један господин, прави човек који је, то њега можете питати, он се увек договарао са генералним директором Здравственог центра у Лозници, шта ће ко да ради, па су онда једно време рекли, е па сада, можемо и ми то да радимо и тако даље. Али ја то, опет то није моје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се можда Вама тај Мухамед Јелкић нешто жалио на понашање?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја са њим нисам уопште имао контакт, то када је праснуло, тих људи више није било ту. Ја ниједног од својих колега више нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ту била једна лекарка гинеколог пре Вас, па је она можда отишла?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ја сам знао и докторку Росу, она је сада, сада је она, има приватну ординацију у Зворнику и била је још једна коју сам знао, али не могу сада да се сетим, удата је за Муслимана, мислим да је у Тузли или у Сарајеву.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да Вам не говори нешто презиме Тулић?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, али реците ми име па ћу можда да, ја човек сам који имена, презимена и телефонске бројеве слабо памтим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се можда неко од, супруг или супруга, некога од лекара зворничке болнице крила у болници док сте Ви били ту?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тај податак ја не знам, мој посао је био искључиво да завршим посао који је тамо и ништа више, то не знам, то не, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Колики су Ваши трошкови доласка данашњи у суд?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошкови за превоз, храну и то?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Моји трошкови доласка и то, то је да истину лепо Ви као судија и веће Ваше то, завршите како треба, ако је моја маленкост могла нешто да Вам помогне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Ништа, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Повратна карта ова?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо податак, да ли тражите то?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Са моје стране, и то не морате, ја нисам човек који нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, то се на Ваш захтев плаћа, у сваком случају, колико Ви?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Па, ништа онда, ако је то то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те трошкове доласка?

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Не, дабоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, колега? Ништа, добро.

То је све што имам да изјавим.

Сведок тражи трошкове доласка и повратка у суд у износу од 1.200,00 динара.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Да ли ја то могу да оставим овде, да можда некеме треба, ја бих то тако, ја сам.

Односно, одриче се права на накнаду трошкова.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Тако је, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, можете сада да идете.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Хвала Вам лепо, свима хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

СВЕДОК ЗОРАН др НИКОЛИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пријатено. Оптужени Кораћ се обратио, па смо добили одговор, везано за штампање поднесака, да Управа Окружног затвора не поседује могућности за штампање поднесака у затвору, а колега Ћокић сада није овде, тражили смо лекарски извештај који је он предложио да прибавимо од болнице, па смо то писали допис. Што се тиче предлога тужиоца, добили сте предлог тужиоца од 02. марта. Изволите, колега.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја остављам на оцену суду тај предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви исто?

АДВ. БРАНИСЛАВ ТРАВИЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ових шест сведока које је тужилац предложио, добро. О томе ћемо одлучити, а шта је било са вашим предлогом? Да ли ја то да схватим да немамо предлога за допуну?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не, не, имаћемо колегинице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, колега? Ви знате да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Имамо техничке проблеме, знате, није само лако рећи име и презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него онај предлог што сте рекли да ћете написати писмено?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Имам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нам нисте доставили.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисам ја, у договору са мојим брањеником, овај, морамо још да неке ствари ту видимо око тог предлога. Ја сам рекао какве техничке ми лично проблеме као браниоци имамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али обзиром, рекли смо, обзиром да то ја, ја лично не могу то, морате.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли постоји могућност да ти људи неки имају заштиту, да ово, да оно, све то морамо да видимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То знате како иде по ЗКП, али да бисмо некеме то пружали, морамо да имамо прво предлог да видимо.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Људи страшне притиске имају у процесу, константно, знате. Значи, позивају се пре доласка у суд, позивају се од стране неких органа безбедности у Босни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислите на овај нови предмет?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И на нови и на стари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћете са колегом Алимпићем да расчистите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И на стари, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватила да сте то већ тамо.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И сада ми ако дамо та имена, ја се бојим, какве ће последице ти људи имати, да ли уопште могу, смеју сведочити, знате.

Констатује се да су приступили адвокати Ђокић Драган и Ђорђевић Мирослав.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Али у сваком случају, доставићемо ми тај списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па, у договору са мојим брањеником.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорим о предлозима о којима смо се договарали већ и за прошли пут, па сада ништа не добисмо, не знам.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: У односу на предлог тужиоца, ја сам сагласан да се саслушају сведоци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови сведоци?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: А што се тиче предлога у току ове недеље писмено ћете добити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Писмено?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Покушавамо да дођемо до још неких адреса, то је разлог због чега се касни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ја сам дао да употпуним предлог, поднео сам у поднеску од 23.03.2007. године, предлог за прибављање одређених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па нисте били ту, тражили смо то већ.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Али хтео сам тај предлог да употпуним, јер је у њему истакнуто да се тражи извештај само за јун месец. Ја бих предлог употпунио утолико што би тражио да се прибави извештај и за април и за мај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све смо то тражили.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Значи, за цео период?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Што се тиче ових других сведока, исти је проблем који је изнео и колега Шалић, значи, постоји нека оправдана бојазан да би се, да кажем, изјашњењем о тим сведоцима, њиховим адресама можда могла довести у опасност њихова безбедност и могућност утицаја на њих, па ћемо још те све околности размотрити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога су угрожени, од Државе, ја схватам?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Прво треба проверити, да ли се евентуално против тих свих лица, а и ових које је предложио тужилац, води неки поступак, да бисмо расчистили ситуацију, јер није згодно да човек против кога се води неки поступак, дође овде да сведочи, без обзира што у процесном смислу можда овде Ви испоштујете сву процедуру, али сама околност да том лицу прети неки процес или већ положај окривљеног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На те мислите врсте угрожавања?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не на угрожавања лична?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Не, не лично и безбедносно, али опет је то нека врста угрожавања интегритета, у смислу увођења у поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хоћу да идентификујемо која су то угрожавања.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Тако да и што се тиче сведока које је предложио тужилац, предложио бих можда да се прибави претходно извештај, да ли су они процесуирани негде, чисто да би знали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам ко би их процесуирао, осим овог тужиоца.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Па, не знам можда у Босни или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Босни, ови овде из Србије?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја немам такав податак, али што се тиче тог предлога за сведока.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Прошли пут смо на претресу за овог сведока једног сазнали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су све из Босне, ово су сви из Србије. Ви писмено, зато смо се и договорили, обзиром на те претње, да писмено суду, значи, то неће бити доступно ни јавности. Изволите, дођите.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Само још један детаљ, везано за коришћење лап-топа од стране окривљеног Кораћа. Веће је одобрили коришћење лап-топа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све знам, све смо то предузели.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Целу ситуацију пратите, ја стално долазим у позицију да то не могу да коректно одрадим и заиста прелази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све смо то написали управнику, све сам ја то урадила.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: У неку своју супротност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, све смо то одрадили. Изволите, господине Грујићу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам и прошли пут, а ево и сада ћу поновити, да адвокат не може ићи пешке у Зворник и не може радити без пара и ако једна страна, овде заменик тужилаштва добија средства да прикупи податке, да обиђе сведоке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све сте то рекли и договорили смо се да напишу браниоци поднесак.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Прво, треба обезбедити то. Друга ствар, оног момента када Тужилаштво каже да нема више сведока, ми ћемо предати нашу листу и да се не деси, разумете, да ми некога предложимо, а Тужилаштво га после узме на свој списак и тако даље. Друга ствар, морам да проверим, дакле мој бранилац мора проверити ко се тамо саслушава као осумњичени, као окривљени и тако даље. Може се десити да га ми пошаљемо као сведока нашега, а он тамо већ сутрадан буде саслушан као осумњичени, дакле, то мора адвокат отићи на лице места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, тужилац је одавно ставио свој предлог и рекао да за сада више нема.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, тек онда да, да ли Тужилаштво има више, то су разлози због којих чекамо још неки дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Дакле, ништа сутра ћемо наставити.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се прекида, а исти ће се наставити:

27. марта 2007. године, са почетком у 9,30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

БРЗ 0104